

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 154.

Trettende Session.

40de Møde.

Tredagen den 22de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Det eneste Middel, hvorved man kunde naae det, maatte være, at Rytteriet betalte saadanne Priser, at det kunde lønne sig at tillægge Heste af den Bestaafenhed. Der er intet andet Middel, som i det Store staaer saadanne Heste tilveie, end den høiere Priis; men jeg tilraader ikke at give høiere Priis for Heste til Rytteriet, jeg troer, at vort Rytteri til det Brug, vi have at gjøre af det, kan i Landet finde de Heste, det behøver og som i visse Maader ville tjene det bedst. Vi komme ikke til at gjøre store Felttog; vi ville ikke komme til at benytte vort Rytteri til at bevæge sig paa store Udstrækninger. — det haaber jeg idetmindste, thi det vilde kun være, ved at blive brugt i Andres Grinder at det kunde skee. — Vi behøve til Brug for vort Rytteri en kraftig, stærk, udholdende, stikkelig, rolig Hest, der kan bringes ombord i Skibe og tages ud, taale at røgtes med mindre Omhu, kort sagt, en Hest, som vi have den; vi kunne dermed ganske vist udrette, hvad vi behøve. Men under alle Omstændigheder kan det ikke tjene til nogen Nytte at holde et særligt Stam- eller Landstutteri for ved Hjælp af det at fremme en Hesteavl, der kunde fyldestgjøre Rytteriets Fordringer.

Naar vi først ere enige i disse Hovedbetragtninger, nemlig at vor Hesteavl, som den nu er, har fulgt vort Samfunds naturlige Udvikling, at vor Regjering har fordret af os en Lov, som

skulde fatte den istand til vedblivende med en vis Sum at deeltage i denne Industrigreens Udvikling, og at vi indenfor denne Lov have Midler til, naar vi benytte dem rigtigt, at gaae en passende Overgangstid igjennem, forekommer det mig, at vi maae kunne enes om de Endringer, som denne Lov maatte modtage for at fyldestgjøre de forskjellige Fordringer. Det er allerede sagt af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgfreds (A. Hage), at mod § 1 har han intet at indvende; jeg vil sige til, og jeg troer, at han vil dele den Betragtning, at § 1 vil svare langt bedre til den almindelig ubtalt Hensigt, at vi engang skulde see at blive frie for Indblanding i disse Forhold, naar den deri fastsatte Sum af 6,600 Rd. aarlig formindskes med 500 Rd. (A. Hage: Med 1000 Rd.); med 1000 Rd., siger det ærede Medlem; før forlangte han intet Afslag, og nu vil han have saa Meget (A. Hage: Ja, ja da 500 Rd.). Det skulde glæde mig at høre, at Regjeringen vilde betræde denne Vej, thi saa vilde vi i Løbet af en 12 Aars Tid have udviklet os af dette Forhold. Mod § 1 har der altsaa kun været mindre væsentlige Indvendinger.

Vi komme nu til § 2. Jeg skal ikke her omtale de Indvendinger, der ere gjorte imod Uddelinger af Præmier, Commissionens Sammensætning o. s. v. Jeg skal gjerne indrømme, at der kan være vægtige Grunde til at søge at træffe Forandringer heri; men idet jeg siger dette, skal jeg dog fremhæve, at saalænge der ikke til denne Paragraph søies, at tilsvarende Præmier, udsatte af de Private, skulde forudsættes som en nødvendig Betingelse for Uddelingen af